

Traductor de Google

Desactivar para: catalán

Más info

Propostes culturals de la ciutat Barcelona. Podràs trobar l'agenda setmanal, un concurs on guanyar premis, crítiques de llibres, discs i cinema, exposicions, restaurants i molt més!

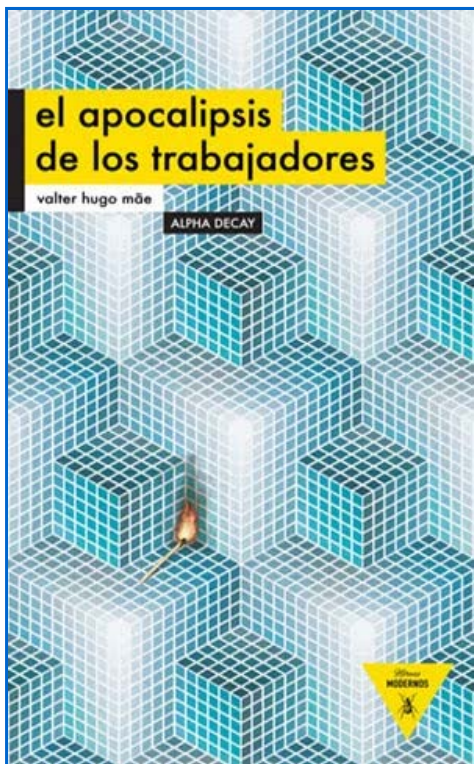
- [Inici](#)
- [Agenda setmanal](#)
- [Concurs](#)
- [Crítiques](#)
  - [Cinema](#)
  - [Llibres](#)
  - [Discs](#)
- [Especials](#)
  - [BAFF](#)
  - [Primavera Sound](#)
  - [Primavera Club](#)
  - [L' Alternativa](#)
  - [Festival de Cinema Sitges](#)
  - [Festival IN-EDIT](#)
  - [+ Rànquings](#)
  - [Rànquings 2000-2009](#)
- [Itineraris](#)

Què vols cercar...

[Home](#) » [Llibres](#)

el apocalipsis de los trabajadores, de valter hugo mãe

24 febrer 2011 article de **Daniel** sense comentaris

els oblidats del nostre món són els protagonistes d'aquesta novel·la del portuguès **valter hugo mãe**. l'autor d' *o nosso reino* i d' *o remorso de baltazar serapião* descobreix la misèria d'una sèrie de personatges, encapçalats per *maria da graça*, la protagonista, el seu gos *portugal*, *quitéria* (rep el nom d'una verge i màrtir del segle II; gràcies, wikipedia), l'adinerat *augusto ferreria* (el senyor que paga a *maria da graça* perquè li netegi el pis, els baixos i tot allò que ell vulgui), els amics ucraïnesos (*andriy*, *viktor*, *serguei* i *ivanovich*) de *maria* i *quitéria*, *estelvina*, i algun que altre que ens deixem pel camí, i que ajuden a construir una novel·la sobre la misèria, la desgràcia i el mal viure d'aquella persona que per

subsistir li toca viure amb la més lletja, i el que és més terrible, se n'adona de que la seva vida és una desgràcia i una maleïda i irreparable injustícia que afecta al país natal de l'autor, sí, i a (gairebé) tots. parlem de [*el apocalipsis de los trabajadores*](#), de **valter hugo mãe**, publicada per l'editorial de Barcelona [alpha decay](#).

el llibre en qüestió ens ofereix el retrat d'una sèrie de personatges que viuen al límit de la paciència, com a mínim. no tinc clar si es pot ser més directe, però sota el meu punt de vista, la forma de narrar de l'escriptor ibèric nascut a saurimo (angola), auster com **steinbeck**, detallista com **saramago**, realista com **lobo antunes** i amb algun que altre aroma existencialista rus, ofereix un relat dolorós com una puntada a les vergonyes tapades de la societat. sense ser redundant, no dissimula el rancor i la ràbia que sent, no ja per la vida de *maria da graça* i companyia, sinó per com de patètica pot ser una persona: des del que abusa del dèbil (s'entén com a dèbil a qui no és capaç de defensar-se de forma contundent davant de qualsevol mena d'atac), i arribant a l'individu que estan de braços creuats, de cada 5 frases que li surten per la boca, 6 són per queixar-se de la vida i de l'existència, quan realment, no fa absolutament per reinventar-se. la història es desenvolupa en tercera persona del passat, sent l'autor un narrador omniscient que recorre per las penúries de tots ells, sent *maria da graça* qui realment s'emporta la major part de les cleques possibles i per haver d'aquest món. el caràcter en ocasions innocent, en altres, contaminat per una hostilitat entenedora, ens arriba sense cap mena de filtre, perquè les oracions són meravellosament interminables, desconstruint la tristor i la falta de recursos emocionals de l'ésser humà d'una manera veraç i propera, així com una humilitat que arriba a ser desesperant. no obstant, el final del llibre es presenta com un monòleg interior de la protagonista, on la dignitat del treballador, la sensació de perill, i el crit interior de l'autor clamant justícia per la gent de la seva condició, es fa del tot irresistible. no hi trobem un to alligador, ni hi ha lloc per vesar cap llàgrima sobre la vida del pencaire sense dret a obrir la boca davant del que paga (ai, la cultura del que paga mana...). de l'obra se'n treuen algunes reflexions vitals, convidant al lector a pensar en una societat, la nostra, on absolutament tot gira entorn dels diners.

valter hugo mãe segurament no entendrà que encara avui, amb la que està caient, més que mai hi hagi païos que només tinguin entre cella i cella ser el més ric del cementiri, perquè el retrat que fa d'un individu com *augusto ferreira*, així ho suggereix. cadascú parla i pensa el que li donarà la real gana. som el que fem iensem, segurament, i aquí estem, cadascú de tots nosaltres, intentant arribar a l'endemà drets a la seva manera. i qui es salva, quan tots formem part d'aquesta societat? segurament, els que intenten canviar el rumb de les coses. però potser es tracta de romandre drets, o de pensar-se que un ho està, com ens suggereix, per exemple, **woody allen** a *conocerás al hombre de tus sueños*.

tornem al cas. **valter hugo mãe** és un escriptor que té la valentia i la generositat de deixar-nos sense alè, i de recordar a totes les *marias da graça* del món. possiblement, si tots ens poséssim drets, si actuéssim d'alguna manera, *el apocalipsis de los trabajadores* passaria a ser el apocalipsis dels depredadors socials. no em feu cas, se m'ha contagiad l'entusiasme reivindicatiu (i escriure en minúscules) d'aquesta immensa novel·la, publicada, recordem-ho, per **alpha decay**.

Mi piace

Di' che ti piace questo elemento prima di tutti i tuoi amici.

T'ha agradat? Vota!

Rating: 10.0/10 (4 votes cast)

Deixa el teu comentari!

Afegeix el teu comentari, o [enllaça](#) des del teu website. Pots [subscriure a aquests comentaris](#) via RSS.

Be nice. Keep it clean. Stay on topic. No spam.

Nom(required)

Email (will not be published) (required)

Website (optional)